

ПЪРВО МЯСТО

КОД: Вратата

Александра Гьошева от 11. г клас

Криворазбраната цивилизация

Пак се чука на вратата,

поезия за кой ли път?

Обръщам се към мрака,

сълзите почват да текат.

И ето виждам ги навънка.

Хора с маски и тъга,

не са от пандемията мръсна,

а от недостатъчна душа.

И всеки бързо ходи.

И се чуди полза как да извлече?

И всичките кокони със

фалшиви умове.

Лицемерието е нещо страшно

Пистолет във джоба на дете.

Родителите са го дали с

надпис " обичам те".

Всеки иска да прилича
на хората от другата страна.
Вече не сме нация, а хора,
събрани в една махала.

Цивилизацията се побърка
войни, глад, болка,
хомофобия, расизъм, грях.
И всичко това-защото ни е страх.

Това се среща във един вид
човешки. Но ако ни питаш
всичко постоянно е наред.
Ние сме биологичния проблем.

Мен ме е страх за нашите деца.
Не искам да растат в свят
основан на лъжа.

Аз обещавам да съм по-добра,
за да променим Криворазбраната
цивилизация.

ВТОРО МЯСТО и НАГРАДАТА НА УЧИТЕЛИТЕ

КОД: Винаги

Станислава Шулева от 12. а клас

Криворазбраната цивилизация

Есе

Винаги съм приемала живота като едно не толкова добре структурирано представление, в което главен сценарист е съдбата, а хората сме артистите, които научават репликите в процеса на ежедневието си. Без право на импровизации или да оспорваме края на любимите си сцени, защото действието трябва да продължи. Всеки от нас се ражда с определена роля, избрана още преди да отворим сценария си и да го одобрим. Затова, когато на някого е отредена по-добра и бляскава реалност, ние негодуваме, докато се опитваме да подражаваме. Питаме се дали ако ние имяхме този костюм, нещата щяха да са различни?

Сравнението на света преди и сега е почти непостижимо. Глобализацията, която настъпва с помощта на непрекъснато развиващата се технология, ни помага да опознаем други гледни точки. За първи път в човешката история хората са способни да разменят информация с такава скорост. Няма нужда от четене на стари, дебели енциклопедии, в които да открием така търсения отговор. Комуникацията, дори от различни континенти, е на един клик разстояние, позволявайки ни да разберем повече за дадена култура или минало. И въпреки това, хората сме по самотни от всякога. Загубен е истинският контакт, в който не се нуждаем от екран, зад който да се крием. Забравени са игрите, които са ни носили най-дълбока радост, заменени от един единствен въпрос, който ни интересува:

Къде мога да намеря същия костюм?

Колкото и болезнено да е, трябва да признаем, всеки иска да бъде нещо различно. Понякога хората упрекуват съдбата за своите нещастия, за злочестините сцени, в които ги е поставила, сравнявайки се с тези, които не могат да бъдат. Това не е нов път, по който човекът е тръгнал, но

развитието на технологиите дава по-голяма картина, с която да измерваме ролята си. Социалните мрежи са един своеобразен “бал с маски”. Всеки облича най-новата си дреха, подготвя декора и своята маска предварително, за да заблуди и най-разумния в истинността на своята сцена. А целта е да накараш всеки да пожелае да носи твоя костюм, да иска твоята роля. Въпросът е защо? Всеки иска да прилича на някого. Индивидуалността не е на почит, защото в промяната се крие страх. Тя е като едно поле на неизвестното, за което няма намерен наръчник по оцеляване. И когато излезеш от рамката, потърсиш ново значение на своята личност, ти се превръщаш в заплаха за поставения ред и за останалите актьори.

Момиче, способно да приеме страха и да го превърне в амбиция, решава да поеме по дългия път от Европа до Америка, в търсене на себе си. И въпреки че пътят не бил лесен, загубата на нейната мечта била недопустима. Без семейство или приятели, на ново място с различни правила, тя щяла да се справи. Щяла да покаже родното и да научи за чуждото. Но всеки иска да бъде нещо различно. Момичето започнало да се облича и да приема традициите и убежденията на американците. Искала да се впише затова седяла и говорела за неща, които не я интересуват. А когато най-сетне имала чуждия костюм, тя се чувствала празна и самотна. Забравила за своя дом, за своята мечта. В капан на непознат страх - този от отхвърлянето, сама се заключила в клетка, принуждавайки се да бъде нещо различно.

В тази криворазбрана цивилизация, в която чуждата роля винаги е по-впечатляваща, а костюмът е по-красив, хората са забравили своята идентичност. Всеки се ражда със своя собствен сценарий, в който той трябва да преживее всяка сцена, за да постигне себе си. Единственият път, който човек трябва да следва е този, който му е отреден, защото докато се правим на някой друг, винаги губим частица от себе си. Затова трябва да бъдем смели и да приемем решенията на съдбата, защото има причина този костюм да пасва само на нас.

ТРЕТА НАГРАДА

КОД: Желание

Наталия Георгиева от 11.а клас

Криворазбраната цивилизация

Разказ за вечното желание за надмощие в нашето “цивилизовано” общество и цената, която трябва да платим за него

Както много други сутрини, Лилиан се събуди не от звука на отдавна разваления будилник, а от нахлуващите през тънките завеси слънчеви лъчи. В кухнята я чакаше обичайната гледка – планина от неизмити съдове и скромната закуска от точно едно бъркано яйце с половин чаша портокалов сок, придружена с кратка бележка от мама „Приятен ден съкровище, обичам те!“.

Докато Лилиан седеше на миниатюрната масичка в кухнята, чоплейки яйцето с вилицата, тя се отдаваше на спомени от своето близко минало, когато майка ѝ работеше за една от най-големите банки в страната; когато все още имаше репутация и възможност за обещаваща кариера пред себе си; преди всичко да се промени в един миг; преди Дейвид Йагър.

Последната мисъл изпълни младото момиче с ярост. „Боклук, богат мизерник“ мислеше си тя и навярно беше права. Що за човек трябва да бъдеш, за да искаш да съсипеш живота на една жена, отглеждаща сама детето си само защото е отказала да спи с теб. В отмъщението за наранената си мъжка гордост Дейвид Йагър не се задоволи само уволнението на майката на Лилиан. То бе съпроводено от слухове, които той пусна по неин адрес и които не ѝ позволиха да си намери работа, в която и да е друга банка в града. Върхът на безочливостта му, обаче, дойде, когато банка „Йагър“ реши да купи сградата, в която уж случайно живееха точно Лилиан и майка ѝ, за да отвори там новият си филиал. И това постоянно преследване продължаваше вече две години. В началото Лилиан го дефинираше като “игра на котка мишка“, но сега интерпретацията ѝ бе придобила по-екстремн вид. Ситуацията и напомняше по-скоро на онези

научнопопулярни предавания по „National Geographic“, в които показват как хищникът лови плячката си, като я гони докато се измори и накрая я довършва.

Колко иронично! Изглежда дори намиращи се в самия център на цивилизацията, вътрешно винаги сме подвластни на законите на джунглата и първичното никога не е напускало напълно човека, просто тихо и кротко чака своя израз. За членовете на висшата прослойка на обществото, обаче е важно това да става по-възможно най-дискретния начин и максимално пречупено през призмата на цивилизацията и най-лесният начин за постигане на това са парите. Точно това правеше и Дейвид Йагър – опитваше да убие всичките им мечти и надежди чрез своите пари и чакаше мълчаливо жертвите му да признаят поражението си.

Затова ли всички все се стремят към богатство? Нима целия свят се движеше само благодарение най-първичното чувство – желанието за доминиране над околните?...

Лилиан побърза да се отърси от тези сложни мисли. Те щяха да я вкарат в задълбочен размисъл за философията на човека, а това изобщо не бяха намеренията ѝ в момента. Тя трябваше да мисли за своя план. Майка ѝ нямаше представа, но през тези две години ученичката не беше преставала да мисли как точно да накара Йагър да си плати за всичко сторено и преди няколко месеца с малко помощ от случайността планът ѝ бе влязъл в действие, а сега беше на финалната си права. Беше ѝ останало едно динствено, но най-трудно препятствие, за което трябваше да се погрижи възможно най-скоро, колкото и да не ѝ се искаше. Точно когато привършваше със закуската, телефонът ѝ я извести за получено съобщение. „До 20мин съм там“. Тя въздъхна дълбоко, остави чинията си при останалите на мивката и се приготви за излизане.

След около половин час тя пристигна пред мястото на срещата – величествената катедрала Sacre coeur. Гледката на приказните ѝ снежно бели куполи вдъхваше кураж на младото момиче и тя усети как крачките ѝ стават по-решителни. Тази новопридобита смелост, за жалост не се задържа много дълго, защото само няколко минути след като бе зърнала бляскавата фасада на катедралата, тя забеляза и него. На самия край на площадката до парапета, облегат на едно дърво стоеше Джон Йагър – синът на Дейвид Йагър и най-добрият приятел на Лилиан. Като човек със

слабост към красивото, той беше до такава степен погълнат от гледката на безкрайния Париж, че дори когато Лилиан застана точно до него присъствието ѝ остана незабелязано. Тя вече беше свикнала с тази негова черта и понеже така и така нямаше представа как да започне разговора, за който беше дошла просто стоеше и го гледаше. Джон нямаше нищо общо с подлия си и злобен баща. Точно обратното – това беше най-дружелюбният и ведър човек, когото Лилиан бе срещала. Когато най-накрая осъзна, че тя стои до него, той се обърна рязко и Лилиан срещна онзи негов толкова невинен и лишен от злоба зелен поглед, от който сега толкова се страхуваше. С всяка секунда, в която я гледаше така, чувството за вина растеше.

Преди два дни с негова помощ, но без негово знание Лилиан успя да се добере до стар видеозапис от офисите на банка „Йагър“. Този запис щеше да изчисти името на майка ѝ и да покаже що за животно беше Дейвид Йагър. Щеше да го съсипе. Тя беше готова още утре да съзρε необходимите институции и след това да разпространи в интернет, но беше решила, че преди това бе длъжна да разкаже всичко на Джон.

- Е слушам – започна Лилиан. Действително тя го бе извикала, но той също твърдеше, че има нещо важно за обсъждане и тя се притесняваше, че поводите им ще се окажат едни и същи.

- Чакай малко, мислех, че ти ме повика тук?

- Нали каза, че си имал да ми казваш нещо важно? Давай пръв! - Сигурна ли си?

- Абсолютно!

- Ами добре..... виж... работата е там, че....

Естествено Лилан не чуваше нито дума от казаното. Докато мислеше как точно да поднесе неприятната информация на Джон, тя обиколи с поглед пространството около себе си, като се спря на една конкретна точка, на пръв поглед като всички останали, но всъщност много специална. Там преди малко повече от половин година потънала в своите мисли, както много често се случваше, тя неволно блъсна един случаен минувач и стана причина той да изкълчи глезена си и да разпилее всичко, което носеше по площадката пред Sacre соеиг. В общи линии - пълно мазало! Младото момиче очакваше голям скандал или заплаха за съд, а получи извинение.

Още тогава Лилиан си каза „Леле, този човек е ненормален“. И да Джон Йагър не беше типичният „обикновен човек“ и точно това го правеше добър приятел. Това, обаче, щеше да се промени и Лилиан знаеше това. Още когато реши да влезе в тази схема и да падне на нивото на Дейвид Йагър, тя си даде сметка за рисковете и загубите, които щеше да понесе и

отдавна бе приела факта, че за да спаси мечтите и живота на майка си, ще трябва да изгуби най- добрия си приятел. Защиатаваме семейството си преди всичко, така е в природата, оцеляването трябва да отстъпи място на принципите, или поне така разсъждаваше Лилиан в момента.

- Ехо! – Джон най-накрая забеляза, че събеседницата му изобщо не го слушаше.

- Да, да слушам! – Лилиан разтърси глава, за да се върне окончателно в реалността - Само....ще повториш ли последното?

- За бога! Никога не слушаш, когато ти казвам нещо важно!

- Напротив! Тука-що каза.... че.....

- Казах, че те обичам.

При тези думи Лилиан осети как сърцето ѝ спира. Това не можеше да се случва наистина, нали?

- Добре ли си? – цялото притеснение на Джон Йагър се изписа върху лицето му - Бледа си като платно.

Преди дори да е помислила за някакъв отговор, краката на Лилиан се раздвижиха сякаш от само себе си и след миг тя вече препускаше бясно надолу по стъпалата зад катедралата, задавена в сълзи. Досега тя беше уверена в стремежите си, чувстваше се готова да размени местата на хищника и жертвата, но може би чак сега осъзна, че в нашата криворазбрана цивилизация това не бе толкова лесно и не всеки бе способен да заеме ролята на хищника, убиващ мечти, съсипващ съдби.

